

Svenskerne paa Kronborg.

En historisk Roman.

af H. F. Gwald.

— Første Del. — (Fort.)

Herrerne holdt i Haanden eller under Armen deres Bredstyggede, fjermykkede Hat. Ingen bar endnu Bart, samt denne Mode ikke var fjern; Haaret sit endnu Lov til at gro sin naturlige Vækst og hang i lange Lokker ned paa Kroppen, ligesom det ogsaa fortid dækkede Panden, saa at en høj Pande ikke dengang blev nogen Mand til Værdelse. Enten af de ældre Herrer fulgte den gamle Mode fra Kristian den Fjerdes Tid og bar Haaret fortere.

I denne Forsamling fandtes naturligvis mange af det dansk-norske Riges betydeligste og mærkeligste Mænd, nogle som allerede havde udsøgt sig Indflydelse paa Kongens Stab, andre som i en nær Fremtid vilde faa den.

Der gik Joachim Gersdorff til Tundbyholm, Korffits Ulfeldts Efterfølger i Landets højeste Værdighed, den sidste Rigshofmester i Danmark, og talte hvilstende med Gen. Hans Schat til Nægelender, Gram og Gisselsfeldt, der snart skulde blive Sjælen i Ledelsen af Københavns tapre Forsvar. Begge disse Herrer vare af Byrd, samt Gersdorff dog var født her i Landet og delte den danske Adels Planer og Interesser, hvorimod Schat var bleven indfaldt i Landet af Kong Frederik, nærrede stor personlig Hengivenhed for Majestæten og ganske siød paa Hoffets Side. De talte begge Tyst, og Gersdorff, som selv havde raadet til denne Krig og nylig havde maattet bøde derfor ved med Kristen Steel at sætte sit Navn under den usalige Kjöfde Fredstraktat, tilfredsstillende Schats Ansgerighed ved at fortælle ham lidt om Underhåndlignerne og talte med et Suf om det Næblik, da han ønskede, at „han ikke havde lært at sride.“

Der gik mange andre Herrer af Rigets Raad, af hvilke de fleste talte godt bredt Dansk, om de end nu og da prydede deres Tale med tyske og latinste Arabesker. Nogle af dem talte myndig nok om det stete uden at ane, at denne Krig var Begyndelsen til Enden, og at deres egen Magt sang paa det sidste Vers. Der var den sidste danske Rigskansler Kristoffer Urne til Marsmark, det nuværende Knuthenborg, en af de gamle fra Kong Kristians Tid, lige saa Mogens Høeg til Kjeragaardsholm, en finbig Statsmand og kendt for sin Rærlighed til Digetunsten; Gunde Rosenkrands, den lærde Holgers lærde Søn, der trods sin Lærdom vidste at føre Raaden, en oprigtig Fædrelandsøen og god dansk Mand, som dog var hildet i sin Stands Interesser og endte Vælgelig i Unaade og Landflygtighed; Otto Krag til Voldbjerg, den ærste Sekretær, som havde Rigets store Segl i Gemme, og som 1660 blev en modig Fjertemper for Adelsens nedarbejdede Rettigheder; hans Broder, den tapre Mogens Krag til Naas, som udmærkede sig særdeles under Københavns Besættelse det næste Aar; den villigstærkte Kristen Steel til Husinge, en af Landets rigeste Mænd og tillige en af Raadets dygtigste og mest fædrelandsyndende Medlemmer, en af dem, der drog Løstet i Raadet — og mange andre, som det vilde blive for vidtløftigt her at nævne, men som næsten alle ikke alene deltog i Landets Styrelse, men tillige vare vidtberøste Mænd, ofte brugte i diplomatisk Sendelse, ligesom ogsaa nogle af dem havde prøvet Krigens Gerning.

Kristen Steel stod i en Bindues-Fordybning og samtalede fortrolig med sin gode Ven og Dussbroder Otto Krag.

„At hjerte Broder, hvilke Lister!“ fattede den ærlige Kristen Steel, medens Furterne i hans brede Pande blev dybere og Blikket i hans alvorlige, taensomme Øjne endnu mørkere. „Jeg er saa mod i Hu, som om Danmarks sidste Time var kommen.“

„Ikke saa, Kristen!“ svarede Otto Krag, „vil Gud, oprinder vel den Dag, da vi fange Sejr og vinde det tabte tilbage.“

„Ingen Raad, ingen Trøst!“ svarede Kristen hovedrystende, „ingen Venner, ingen Penge i Landets Kasse, plukket og stækket — vi leve rent ud af Sveriges Raade, min Broder!“

„Vi saa se! Men hvad siger Korffits? Nu maas han noget!“

„Korffits,“ svarede Steel, medens hans smalle Læber fortalte sig til et bittert Smil, „den sorte Sjæl, han er spansk og haans. Et ilde Syn var han, da han tom imod os i Bordingborg, faldt flurede hans Røst i vore Øren, da vi i den yderste Nød bød ham Slaane og han raabte: Nu siger I noget! Vi Korffits, Greve af Ulfeldt — det er denne Kongelige Traktats første Ord, og der tror han sig som Kong Karls Gesejmeraad og første befuldmægtige — det maas have faldet hans kongelige Majestæt svært at komme over de Ord, da han sit Pergamentet i Hænde. Vi Korffits — vi er nu ved Traktaten indsat i alle vore Besiddelser og Rettigheder og fredlyst i Danmark. Det gamle Ord træffer mig dog, at al overdættets Ting gerne fanger ud Ende.“

„Og hvad tager han sig nu fore?“

„Han slæber Jørgen Seefeldts*) Bøger ad Næstved til. Han havde jo altid Krag paa Jørgen, og det Bibliotek var Jørgens Stolthed, paa hvilket han havde sat al sin Formue. Saa ramte han ham da paa det smukkeste Sted. Du ser, han har Stunder at klare Smaagæld, alt som han indsprir den store.“

„Men hvor gif det dog til, at Kong Karl gav sit Minde til, at dette Nordens største og skønneste Libreci saa synlig maatte splittes for Vinden?“

„Et hvad bryder Kong Karl sig om en Slump Hofmænter, der naar de ere dansk Ejendom? Det gif da saa til, at de som paa Sjællands Grund, saa sagde Korffits til Kongen: Eders Majestæt faar nu unde mig et Byt!“

— Hvad kan det vel være? spurgte Kongen. — En dansk Herremænd her paa Ven, svarede Korffits, har nogle Bøger; dem begærer jeg! — Det kan vel se! sagde Kong Karl. — Jeg har det fra den franske Ambassadør, Ridder Terlon.“

„Og saa løb han med alt?“

„Ma nej! Han maatte dog lade omtrent 4000 Bind tilbage. De tom med Slaaber og Sække for at slæbe det sidste bort; men Jørgen ilede saa til os, der jo vare i Roskilde paa Traktaten, og Joachim Gersdorff sit saa dog sat en Bom for. Kong Karl sendte en Lovarl og fæls Ryttere, og de maatte lade Resten blive.“

„Det var vel!“ svarede Otto Krag; „men sig mig nu, lærer Broder! Hvad tænker du i dit Hjerte om hans kongelige Majestæts underlige Forfæt at indbyde sin Fjende og Overvinde her til og bevægte ham?“

„Ja, sig du Kongen i Kortene, om du kan! Han gaar saa stille og holder sine Trumfer for dækte. Man kan tænke meget om den Sag og endda gaa fejl i By.“

„Lad mig høre din Mening, Kristen!“

„Nu, det skal vel være kongeligt at kunne bære sig! Lad tosfindig. Kong Karl er hans gode Ven ligesuldt, og de kunne nok tale et Gammensord over Verde for det. Lad gaa! Har han taget vore Provinser, saa lad ham ogsaa aede vor Mad og drikke vor Vin!“

„Der kommer du nok efter et for hastigt Svar, Kristen! Rimeligere tyktes det mig, om Hendes Majestæt kunde ønske at hvieste Kong Karl et Ord i Øret om Korffits.“

„Saamænd! Der traf du det kanste ikke ilde. Korffits har noget til gode der lige fra den Dag, da han ved Kroningen nedværesporten den første Dags Aften, at ikke Dronningen, da hun anden Dag drog til Vor Frue Kirke for at krones, skulde hævdes ved den.“

„Og dog kan det tænkes, at Kongen tillige handler i god Tro og til Rigernes Bedste vil slutte Venstab og Broderstab med Kong Karl.“

„At, Broder Otto! Det er da taktløs Gerning, Kongen har fore. For tystes Ræven Gaasen, for Svesken bliver vor gode Ven, og aldrig læges Saar saa vel, at id Arret synes. Det er mig en Kval, at vi i Dag skulle hævdes — naa, lad os se tale mere derom. Se Jøderne paa Jachum og mig! Vi ere bleune i Stoene; thi vi agte at blive til Huse og vilde ikke løbe med til Hammersholt at gøre Stads af Landets Fjender.“

„Vil du saa ellers vide, hvad Kongen han tænker“, sagde Kristen Steel efter en lille Pause, „saa spørg den sorte Snog hift henne! Han ved det paa en Prist.“

Han slog med Hovedet i den Retning, hvor en lille stilig, fortillt Herte stod. Hans snu, indeskultede Ansigt og kloge, mørke Øjne var nok et Studium værd. Det var Kongens Kammerfrøier og fortrolige, Kristoffer Gabel, en Mand, som havde tjent sig for fra nedsen af og endnu ikke havde større Gage end Livbarberer; men han havde Kongens Øre som ingen anden. Nu stod han ene i den store Slare, og de fleste saa nævnt til ham; men han vendte taalmodigt, til hans Time tom, og den var ikke langt borte; thi han blev, som man ved, en af Hoffets mest virksomme og snu Rådfrøier til at truse Adelsens Magt. Den Dag var ikke fjern, da flere af de høje Herrer, der nu gif ham knejdende forbi, maatte bøde Ryg for ham. Efter Enevoldsmagtens Indførelse blev han en saare mægtig Mand, men brugte ofte sin Magt henrynst, saa at man endog saa sagde, at den, der talte noget mod Gabel og hans Familie, ham blev Danmark for snævert. Nu var hans Stjerne næppe i Opgang; men han skulde snart faa Lejlighed til at vise Kongen og Landet en væsentlig Tjeneste, der hjalp til hans senere Ophjælpelse.

Medens Hølet saaledes drev Tiden hen og ventede paa Hans Majestæts Komme, stod Kongen med forslagte Arme i Binduet i den saakaldte Vintersal og saa i dybe Tanker ud over Slotsen, som om slet ingen ventede paa ham. Dronning Sofie Amalie var ogsaa til Stede, men ellers ingen, da Hoffets Hofmester havde maattet gaa bort, da Kongen ønskede at tale under fire Øjne med Dronningen. Hun sad nu i Nærheden af Kammeren i en af Dattidens plumpe Lænestole, ellers pragtfuld nok ved sit Guldstykkets Betrækt, og man saa paa hendes blussende Kinder, at den fortrolige Samtale, som allerede tidtels havde fundet Sted, ingenlunde var løben fredelig af.

Sofie Amalie var en Dame af fuldig og velbænet Stikelse, høj og ansigelig, udrustet med Ynde og sand kongelig Værdighed. Den lyseslæa Sildebragt, hun bar, klæbte hendes blonde Stænhed godt, og dens Snit var ikke saa forfælsk fra Nutidens Mode, som Damerens Dragter senere bleve. Livstyklet laa i Læg over Brystet og prydedes paa Midten med en kostbar Brynstaa. Det lysesbrune Haar faldt frit ned i naturlige Lokker, lidt truset over Panden, og fremhævede hendes sjældent skønne og freiste Ansigtstærv, der hodede paa, hvad det manglede Traktene i Fjndhed. Trods hendes tredie Aar, og uagtet hun allerede havde født ette Børn til Verden, kendtes det dog endnu paa hende, at hun i sin Ungdom maatte have været en indtagende Kvinde.

Frederik den Tredie gav ikke sin Gemalinde stort efter i kongelig Holdning. Han gif dengang i sit otte og fyrretyende Aar og var en Herre af høj, ansigelig, noget fæer Legemsbygning, dog fuldkommen velstakt. Han havde i sin Ungdom været Mester i alle legemlige Færdigheder og dog derfor Herre over enhver af sine Bevægelser. Heller ikke hans Træt var sine eller skønne, naanlig var Underansigtet noget svært; men de bar Præget af en ærlig Sjæl, en fast Villie og stor Tænsfomhed. Det mørke Haar faldt i faldige Lokker om hans Hoved og dækkede fortil Panden; hans brune Øjne havde et roligt, tolsfindigt Udtryk, som dog kunde blive vindende og mildt, naar han smilede. Hans Klædning var ganske af samme Snit som de adelige Herrer. Stoffet var mørkegrønt Klæde, fæntet med Sølv, og fra det brede, rigt belyrede Raardebæng funkede ved hans venstre Side det juvelprydede Hæfte.

Den nys afbrudte Samtale var bleven fært paa Tyst. Stent Kongen i Søber og Sind var en dansk Mand og talte sit Modersmaal helt godt, havde han dog under sit Ophold i Bremen og i Hertugdømmerne, hvor han som Prins holdt Hof, faaet det tyske Sprog lært, var end de lærdes Sprog, Latin, ham egentlig det lærste. Han var nemlig Danmarks lærdeste Konge og kunde hams op med

enhver Magister eller Doktor i lærde, især dogmatiste Disputer. Dronningen derimod neblod sig aldrig til at lære Landets Sprog, og hendes høje Gemal var da looflig nødt til at tyde, naar han talte med hende. Samtiden vilde dog nok med dens lidet udprægede nationale Bevidsthed, og saafom man snarest dengang satte en Væe i at tale fremmede Sprog, uden hvilken ingen Mand regnedes for dannet, have tilgivet hende denne Forsømmelse, havde den ikke været parret med en utilgivelig Ringeagt for alt, hvad der var dansk. Hun regnede sine danske Underfaatter som Barbarer, og gav end Tidens Skødesynd, Umaalighed i Dret, hendes Dom nogen Ret, var det dog næppe paa Dens og Mortalens Vegne, hun foratgædes. Hun hang ved sit tyske Fædreland og sin brunsvig-lüneborgste Slægt med en saa haardnakket og ensidig Rærlighed, at den endog vatte hendes Gemals Mistænsfomhed og undertiden unddrog hende hans Fortrolighed. Hendes Klogskab, hendes Mod, hendes Ynde og Talenter kunde blende og vinde ænkelle; men hun vandt aldrig det Jølls Hjerte, hun var faldet til at være Moder for, da hun ikke efskede det. Hun var en hoombdig, villigstær Kvinde, født til at berste. Hendes store, blaa Øjne med deres blydende Udtryk vindede nok derom, naar hun saa op, og de fæd Lyn, der røbede hendes ophidsede Stemmning.

Det lille Springvand, der fra Væggen sendte sin Straale ned i en Marmorlumme, og som med sit udtaarne og forgyldte Billedværk var en af dette pragtfuldt udstyrede Værelses mange Værdelser, udslyttede den pinlige Paase med sin milde, melodiske Pfæsten, som om det vilde prædike Fred og Forsoning for det kongelige Vægtepar. Kongen daagnede pludselig af sin Grublen, vendte sig om og gif hen til sin Gemalinde. Hans Ansyn var mildt, og hans Stemme havde den vante, rolige Klang, saa at al Vrede syntes borte.

„Kan jeg da nu være vis paa, Sofie!“ sagde han, „at du vil modtage vor kongelige Broder og Gæst med sømmelig Gæstfrihed? Du har komme i Hu, at vi af egen fri Villie have indbudt ham.“

Dronningen havde rejst sig og stod for sin Gemal med en noget spottt Mine. Hendes Ansyn havde ingenlunde det Præg af Ræstind og god Villie som hans.

„Saa have vi nu gjort“, svarede hun, „og maatte det end højlig vinde mig, at min kongelige Gemal blev til Sinds at huse sin og Landets ærgelige Fjende, jeg faar vel finde mig i, hvad der ikke mere kan ændres.“

„Jeg har jo med stor Taalmodighed aft hørt paa dine Indvendinger“, svarede Kongen, „og gifvet mig mine Grunde. Jeg gentager det — uden allierede eller Venner, skal ødelagt ved et ulkkeligt Fæltog, hvad bedre Middel kunde jeg i den Stand finde paa, end at prøve at etablere Venstab og god Forskælfelse med vor trigslytne Nabo? Vore skønne, stænkste Provinser har han jo nu, Gud bedre det, i Possession og maas vel være stillet tilfreds.“

„Deri fejler du vidt, Frederik! Der er en Konge for mange i Norden, og den Konge er du! Kong Karl vil herste alene i Norden, og ikke for intet staa de trende Kroner i hans Standarder og Flag, paa hans Karosser og alle Vegne. Utat vil du saa for din Høflighed; men vær især rolig! Kong Karl skal finde, at vort Hof ikke skaar tilbage for noget i Europa i Høvlighed. Han skal saa at se, at Ulkften ikke har højet vor Natte, og vi kunne vel bevægte ham og de spenske Herrer uden at miste noget af vor Værdighed, bliver det end ikke til Løst.“

„Saa er jeg tilfreds“, sagde Kongen. „Hvilken Dronning i Verden kan maale sig i Ynde, Ansand og en støn Udsælfelse af en Værtindes Bligter med Dronning Sofie Amalie, naar hun kun vil?“

Han greb Dronningens Haand og førte den til sine Læber, og hun takkede ham med et Smil, hvori dog var nogen Barme.

„Og saa vil jeg da i Herrens Navn bøde op“, sagde Kongen og ringede med en lille Sølvloffe. Den hidtaldte Page fik Befaling at melde Hofmarskalk Körbich, at Hans Majestæt nu agtede at gifte til Vogns; en anden Page bragte Kongen den runde, bredstyggede, guldbremmede Hat med den hvide og røde Fjer og en tredie de guldbroderede Geseftindshandsker, som han langsomt og tolsfindig traf paa.

Hofmarskalk Körbich traadte nu ind tillige med Kammerjunkerne Korffits Trolle og Hugo Lybe, som bukkede dybt for Majestæten, der nu tog en lærlig Afsked med hindeben. Dronningen lod et Par naadige Ord falde til Körbich om det skønne Vej, som begunstige Fæsten, en af Bagerne aabnede Døren, og Kongen gif med Kammerjunkerne og Marfalkten foran til den blaa Sal, hvist Dør Korffits Trolle aabnede vidt, forkyndte med høj Røst Hans Majestæts Komme og bukkede dybt, da Kongen gif forbi ham og ind i den store, uddalge Forsamling.

Hans Majestæt sagde et Par velvillige og stæmsomme Ord til en og anden af Herrerne, men kun i Forbigaaende, da han uden Ophold gif ginnem Salen og videre frem ned ad Trappen til Buegangen, hvor blandt andre den kongelige Staldmester Merle tog imod ham og ledsagede ham med blottet Hoved til Vognen. Kongen mænsfærede Forspændingen og fandt intet at udsætte, hvorefter Merle hndmygt traf sig tilbage for det høje Følge; thi før Enevoldsmagtens Indførelse var Staldmesterens Embede ikke agtet højt, og enhver Adelsmand af rent Blod mente sig for godt til det.

Kongen steg til Vogns, og den kongelige Karosse satte sig derpaa under Trompeters og Herpavlers Lyb langsomt i Gang og lærte saa ud af den indre Slotsgaard over Broen og videre gennem de andre to Gaarde og gennem Plakken Hildersød ad Vejen til Roskilde. Oberst Kay Lytte med sine Ryttere der foran Vognen, Livregimentet til Jøds under Oberst Frederik Ulfeldt fulgte efter den, og det sørige Følge steg til Hest og sluttede sig efterhaanden til. Paa den ujævne, af Frostens knudede Vej var der ikke Tale om at løre hurtigere end i rast Fødgang, og det tog da en stiv Time at tilbagelægge den halve Mil til Landsbyen Hammersholt, hvor Kongen agtede at modtage sin høje Gæst.

Kong Karl havde imidlertid den samme Hindring at overvinde, en ubænet Vej, og paa den længere Afstand lod Tiden for hans Komme sig vanstellig udregne. Det gif da saa, at Kong Frederik og hans Følge i to Timer maatte vente paa den bare Mar, en Stilling, som Nutidens Hofmand fikert vilde have fundet temmelig trøstesløs, især ved Vintertide. Dattidens Herrer vare imidlertid saa vante til mæjsfommelige Næjfer, at de let fandt sig deri, især da Vejret var klart og Fjæret lært.

Kong Frederik steg ud af Karossen, Herrerne af Hæfene, og man holdt Jøderne varme ved at spabere frem og tilbage paa det grønne Overbred i Ly af Stovens Træer, medens man opmuntrede Sindet ved livlig Samtale; thi Frederik den Tredie havde arvet en ikke ringe Part af sin Faders bjærvæ Lune og holdt nok af ved Lejlighed at lade det spille. Til sidst bød han Oberst Kay Lytte forlyste ham og Hølet med en lille Rytter-Mandsvære. Han var dengang i stor Gunst ved Hove og med sine femten smutte Herresæder Landets rigeste Mand. Man sang om ham:

Gulver ston Jomfru, hun ønsker sig,
Gud give Kay Lytte vilde have mig!

Hvem der nu saa ham i hans pragtfulde Klædning og med et af Sundhed blomstrende og af Munterhed straalende Ansigt tumle sin fprige Hest saa rast, skulde ikke tænke, at han vilde ende saa sørgelig i Nød og Elendighed, hvilket han, som fænt, ved sin egen Værlighed var Stolt i. Men viste Hr. Kay sig nu end som en dygtig og glimrende Rytter, kunde det samme ingenlunde siges om hans Føll, saa at Mandøren faldt langt mere muntert end militært præfiss ud.

Endelig blev Kløften fæm, og de udstillede Pøster melde hans svenske Majestæts fredelige Nærmelse. Kong Frederik steg da i sin Karosse for at løre sin høje Gæst et lille Stykke i Møde, og da Vognen alter holdt, samlede Hølet sig om den. De tolv Trompeter med tvende Herpavter foran holdt ved Siden, og Ryttere og Fødsfoll opstillede sig i nogen Afstand. Livregimentets menige laavede sig til at hilse paa Kong Karl med en ordentlig Mustelse. Patronerne, der hang ved Brynstgehanget i smaa runde Træ-Væjter, som ved hurtige Bevægelser frembragte en ejendommelig Kæalen, bleve tagne frem af deres Hylstre, Musketterne bleve laabede og Lunterne laandte, og dette udfæertes i et saa stort Antal Tempcer, at det indgød stor Agtelse for Efskeritens Vanfærligheder og Væundring over den menneskelige Naturs Taalmodighed i Dresfur. Nutidens Soldater tomme adskilligt nemmere fra det; men indrømmes maas det, at da Salven brød løs, gav de søare Musketter anderledes Anald end de Pfaf, Nutidens lette Gevæter fremdringe.

Ingen Hurraraab, men Trompeters og Herpavlers Lyd og en mægtig Klædesalve modtog Kong Karl, da han i sin kongelige Karosse med Hertug Ernst ved sin Side rullede frem paa Dørdretet. Hertugen saa helt fiffig og glad ud, som om han nød sin diplomatiste Triumph og glædede sig over, at han virkelig medbragte det kongelige Bildt, han paa højere Ordre havde efterstræbt.

Efter den kongelige Vogn fulgte en Karosse, i hvilken der sad fire Herrer. Paa Bagfædet var den engeste Ambassadør, Sir Philip Meadom, der i Forening med Ridder Terlon havde ledet Fædsunderhåndlignerne, og hvem Kong Frederik til Tak for hans gode Hjælp havde be-naadet med Elefanten; men da Sir Philip var af borgelig Fødsel, vatte denne Hædersbevisning en saadan Alarm i den adelige Lejr, at Kongen gif ham til at udeleere Dødenen mod en Sum Penge. Det var nu vistnok saa, at Meadoms Hjerte var paa dansk Side; men han lod sig dog tyste ved Kong Karls Trusler om at klage over ham til Cromwell. Han faldt da til Føje, Kong Karl formidledes og stænkede ham elleve Tusind Daler, hvortaf fæ, at det i hine Læber kunde være en indbringende Befilling at være Fædsmagler. Ved hans Side sad den spenske Rigsmarskalk Greb Gabriel Orenstjerna og paa Bagfædet de to danske Herrer, som vare bleune sendte Kong Karl i Møde for at komplimentere ham i Roskilde, nemlig den danske Gesandt ved det spenske Hof, Ose Juell, og Admiral Genrit Bjelle, en ærlig Nordmand og Kong Frederik personlig meget hengiven.

Resten af de spenske Herrer vare til Hest, og blandt dem udmærkede sig især den unge Generaltraktermester-Løjtnant Erik Dahlberg ved sin manbige Stænhed og sin ridderlige Holdning. Der var dog ogsaa civile Herrer i den ridende Skare, som Peter Julius Copet, Kong Karls højelige Rædstab i politiste Intriger, og den Mand, der med Pennen maatte forsvare sin Konges Voldsgeminger for den offentlige Menings Domstol. Denne snilde og samvittighedsfulde Diplomat blev i den nærmeste Fremtid Danmark en snu og færlig Fjende. Dernæst Kong Karls Sekretær Ehrenstien og Rigskammeraad Joel Eckmann, senere adlet under Navnet Gripenstjerna, der ogsaa havde overværet Fædsunderhåndlignerne og nylig haft det Hverv egenhændig at nedskrive Fædsratatens Originaltekst. — De ridende Hertes Tjenere med ledige Haandhæfte fulgte efter, og med Overbets Ryttere udgjorde den hele Gfæorte et stort Optog.

Kongerne steg samtidig ud af deres Vegne, mødtes midtrejs, blottede Hovederne og hilste paa hinanden med en dnh Reberens. Derpaa omfavnede de hinanden, og Kong Frederik bød sin kongelige Gæst velkommen med nogle hjertelige Ord, der fremførtes med Værdighed og i en aaben og frimodig Tone. Kong Karls Svar var derimod saa meget mere sirligt og komplimentst, som det var mindre oprigtig ment. Den svenske Monark var en tyst, lille Mand, og hans Legemsfhyde gjorde hans Fremtræden mindre smut og vindende; men hans Holdning var blydenbe nok, og naar man saa det stolte Glimt fra hans lyse Øjne, glemte man hans uanselige Stikelse og forfod, at han var her som Sejrherre.

Han saa sig et Næblik mistænsfomt og utroligt om; men hans spædende Fælleblik blev intet vær, der kunde gøre ham utrolig.

De danske Herrer stode for ham med blottede Hoveder og bødte sig dybt. Kong Frederik forestillede sit Følge for ham, Kong Karl gjorde Gengæld med sit; Monarkerne steg under mange Komplimenter i een Vogn og lærte saa ad Frederiksborg til, lefjagede af den hele Skare.

(Fortættes.)

*) Jørgen Seefeldt, Rigets Raad og Vandsdommer i Sælland, boede paa Ringsted Kloster, hvor han havde samlet et Bibliotek paa 20,000 Bind med mange sjældne Haandskrifter. Han døde 1662 i Trang og nedtrykt af Sorg.